NADĚJáčEk

ROČNÍK IV./ Č. VII-VIII ČERVENEC-SRPEN 2016

NADĚJE pro všechny, z. s.

Na letošním táboře jsme chtěli také pokračovat v modelu vydávání táborových novin. Jednak jejím prostřednictvím vyprávět táborníkům v širším kontextu o tématu, který se táborovým děním prolíná, a také se snažit vtipně a s nadsázkou komentovat některé momenty z táborového života. Znamená to už dopředu vymyslet název a obsah novin a následně pružně doplňovat reálnými informacemi. Letošní téma dostal za úkol zpracovat Miki, který nás pak na červencové schůzce realizačního týmu s táborovým příběhem seznámil. Začali jsme na internetu hledat informace o životě indiánů na americkém kontinentě. Nalézali mnohé zajímavé příběhy a hodnoty, které by slušely i naší soudobé společnosti. Naproti tomu z pohledu našich nynějších evropských hodnot nám bylo i smutno nad tehdejší genocidou indiánského obyvatelstva, vybíjení miliónů bizonů, mustangů. Velký podíl měli právě přistěhovalci z Evropy, což nemá s romantikou příběhů od Karla Maye nic společ-

Chcete-li nám jakkoli pomoci … www.nadejeprovsechny.cz

V sedlech koní pod Sněžníkem

Letošní srpnový tábor odstartoval odjezdem z nádraží ve Svinově vlakem do Zábřehu na Moravě. Zde jsme se vzhledem k delší čekací době na přestup prošli do parku, ve kterém jsme posvačili, pohoupali se a popovídali. Netuším, zda se tak stalo díky tématu letošního tábora, který bude v indiánském duchu, ale „Indiáni vytrhali koleje“… , a tak jsme ze Zábřehu museli pokračovat náhradní autobusovou dopravou, a to ještě s přestupem v Hanušovicích. Na Chatu u profesora jsme došli kolem půl čtvrté, většina se krátce po rozdělení pokojů převlékla do plavek s cílem využít slunečné počasí a vrhnout se do průzračných vod bazénu.

Využíváme každou příležitost ke koupání

Vzhledem k teplotě vody se ukázalo, že je lepší do vody skočit rychle, při postupném sestupu by mohl taky jeden zamrznout na žebříku :). Ostatní se slunili nebo jen tak odpočívali, vybalovali, povlékali postele apod. K večeři jsme měli domácí sekanou s kaší a kyselými okurkami. Před západem slunce jsme se sešli venku, Velký náčelník představil téma a předběžný program celého týdne, Lenka pak přečetla první výtisk novin s názvem „**Itázipa**“ - což je v lakotštině - „**Luk**“. Ptáte se co je to lakotština? Je to jazyk severoamerického indiánského kmene Lakotů, o jejichž životě se tento týden dozvíme něco více. Večer jsme završili jako vždy pravidelnou hygienou, a postupným ukládáním do postelí.

Velký náčelník a šaman

PODĚKOVÁNÍ

Letošní letní tábor jsme mohli uskutečnit díky finanční podpoře NADACE ČLOVĚK ČLOVĚKU a dotaci Statutárního města Ostravy

OSTRAVA!!! NADACE ČLOVĚK ČLOVĚKU

Narozeniny slaví:

ZUZKA

Zuzka

je mladá žena s mnoha zájmy. Věnuje se hudbě a pohybu, pomáhá ve škole, kterou navštěvovala

Přejeme

Vše NEJ

TERKA

Terka

je děvče jako každé jiné, upovídaná, veselá, zamilovaná a prostě svá :)

Přejeme

Vše NEJ

V sedlech koní—pokračování

Den druhý—pondělí– slunečné ráno začalo budíčkem v půl osmé, rozcvičkou a snídaní ve formě švédských stolů. Šunka, sýr, párky, marmeláda, zelenina, smaženky, rybí pomazánka, jogurt a cereálie. V devět hodin jsme již byli připravení u koní, jezdili jsme do 12 hodin, postupně se vystřídali všichni a po návratu jsme využili sluníčka a osvěžili se v bazénu. K obědu byl vývar s

nudlemi, čína a rýže či hranolky. Po obědě většina využila otevřeného baru, poté odpolední klid a opět koupání v bazénu. Odpoledne jsme se všichni převlékli do indiánských kostýmů a vyšli sbírat byliny potřebné k vykuřování týpí. Tolik indiánů pod Sněžníkem jste ještě neviděli! Bylin v Jesenických horách roste dost, a tak

nebyl problém nasbírat různorodé kvítky a listy, jejichž seznamy se sepsaly. Všechno býlí se dalo sušit, aby bylo připraveno na očistný obřad. Ani nevíme jak to uteklo a už byla večeře, a to krůtí guláš s chlebem a kdo chtěl, tak i s čerstvou cibulkou. Večer Lenka přečetla další výtisk Itázipy, to už se postupně stmívalo, sprcha, koukání na film, jeden po druhém se naši mladí odebrali do postelí. V půl desáté za již docela hluboké tmy šamanka Šílená větev s pomocí bubnu svolala indiány k večernímu tanci a uctění duchů lesa, neboť předpověď počasí na další den vypadala velmi špatně...

Úterý - večerní zpěv a tanec byl úspěšný, neboť jsme se probudili do krásného teplého slunečného rána. Po rozcvičce a snídani jsme opět jezdili na koních a vykoupali se v bazénu, k obědu pak přišla vhod zeleninová polévka s pohankou, bramborové knedlíky, kyselé zelí a vepřové kostky. Během odpoledního klidu se rozpršelo a docela se začalo ochlazovat. Kmeny připravovaly „životy“ na chystanou hru, začaly se zdobit batůžky a až přestalo pršet, vysvětlil velký náčelník další soutěž, na kterou jsme museli připravit další propriety. Dospělákům se mezitím podařilo dostavět týpí, už jen připravit vnitřek a může se v něm začít spát. Večer čtení Itázipy, oznámení středečního programu, zpěv u kytar. A spát...

Středa - středeční ráno bylo bez rozcvičky, po snídani jsme se chystali vyjet na výlet autobusem do Vojenského muzea v Králíkách. Počasí přeje, zatím neprší, jen je chladněji, na místo jsme dorazili před tři čtvrtě na deset. Kupujeme vstupenky a různě ve skupinkách si prohlížíme vystavené exponáty. Vojenská auta, polní kuchyně, obrněné transportéry, tanky, motory letadel, náboje, kanony, uniformy, samopaly, kulomety apod. Prohlédli jsme si i venkovní expozici a těšili se na vyvrcholení celého dopoledne, což byla projížďka na korbě „větřiesky“ po tankodromu. Přátelé, kamarádi, tak to byla jízda! Jednoznačně skvělý, místy adrenalinový zážitek. Auto, které pamatuje... nu raději nevědět kolik pamatuje, nás vozilo cestou necestou, tou necestou častěji :) z kopce do kopce, místy se z korby ozývalo pištění a jekot, to když se auto naklánělo příliš dolů, či nahoru a na bok, ale všichni jízdu zvládli a byli nadšeni. Autobusem zpět na oběd, všem

už venku vyhládlo, čočková polévka, řízek s bramborem a zeleninový salát se uvelebili v bříšku :)

Počtvrté na Sněžníku - pokračování

Poté, co jsme si všichni trochu odpočinuli, jsme v indiánském oblečení vykuřovali postavené týpí, aby bylo připraveno na první noční spaní. Potom ti, kteří se chtěli učit sami jezdit na koni, vyšli na místo, odkud

Každý si na svůj baťůžek obtiskl malého indiána

vždy odpoledne vyjíždíme, ostatní zůstali v táboře, tvořili a ještě i odpočívali. Začali jsme postupně zdobit nové batůžky, připravovat pírka na výrobu náhrdelníků. Venku prší, a tak jsme schovaní uvnitř nebo na terase. K večeři byly špagety po milánsku se sýrem. Večer Lenka—přezdívaná Šílená Větev přečetla nový výtisk Itázipy, náčelník všem rozdal obrázkové písmo a tvořili jsme první větu podle uvedených symbolů. První skupina odvážných se odebrala za indiánského pokřiku spát do postaveného týpí. Spali a spali, jen na některé duchové lesa seslali bolest hlavy či zimu, ale statečně vytrvali až do ranních hodin.

Čtvrtek—po snídani jsme díky příznivému počasí opět vyrazili na koně, vrátili jsme se zpět kolem dvanácté

O spaní v týpí byl nakonec velký zájem :)

dopoledne a po chvíli odpočinku jsme snědli k obědu zeleninovou polévku s vločkami, pečené kuřecí stehno a rýži. Nákup v baru, odpolední klid a po svačině jsme celé odpoledne soutěžili. Lité boje o skalpy, bránění tábora a skoky mustangů. Všichni šli do vzájemných bojů naplno, konečná vítězství se střídala a na večeři jsme dorazili tak tak :) Ještě že tak, protože paní domácí udělala báječné borůvkové knedlíky. Mňamka :) večer bylo čtení dalšího výtisku Itázipy, vyhodnocení odpoledních soutěží, hygiena a do peřin. Když už byla tma a někteří mladí indiáni už spali, šamanka Šílená Větev svolala dobrovolníky na stezku odvahy. Trasa končila v týpí, kde odvážným náčelník vysvětlil smysl odvahy a obdařil je supím nebo orlím pérem. Dnes se v týpí vzhledem k chladné noci nespalo, a tak se i všichni ostatní uložili do svých postelí.

Pátek—ráno probíhá jako všechny předešlé, po snídani jdeme na koně. Oběd—vývar s kroupami, kýta na smetaně s knedlíkem, odpolední klid. Někteří odpočívají na pokoji, jiní sledují olympiádu, piráty či si povídají venku na terase. Odpoledne pak po svačině vyrábíme náhrdelníky z kůže a peří, venku trénujeme lukostřelbu apod. Šamanka Šílená Větev musela odjet, ale natočila pro všechny video s dalším vydáním Itázipy, pouštěli jsme jej nahoře v herně, mladí Nadějáci byli nadšeni, že ji opět vidí, protože někteří z nich její odjezd i oplakali. Další skupinka statečných šla spát do týpí, před spaním měli dvě pohádky a pak spali aspali.. A kdybychom je ráno nevzbudili, spali by asi ještě teď.

Sobota—dopolední program je stejný jako v předešlých dnech, po snídani jsme absolvovali poslední projížďku na koních, k obědu byla bramborová kaše s květákovými řízky či osmaženým salámem, podle toho, na co měl kdo chuť. Po odpoledním klidu jsme prožili velmi akční odpoledne. Hledali jsme podle mapy ukryté hádanky a snažili se přijít na odpovědi, lovili skalpy—životy a vše završili trojnožkou. Uprostřed kruhu nakonec skončili vedoucí, avšak někteří z nich jako zrádci přešli na stranu útočících mladých indiánů, čest středu kruhu nakonec bránili jen tři proti všem :). Rizoto k večeři do nás všech spadlo jako do studny. Poslední večer jsme strávili u indiánské diskotéky—tj. zpíváním písní u táboráků, rozloučili jsme s posledními odvážlivci, kteří šli spát do týpí.

Odpoledne plné her, to nás bavilo

Neděle se nesla ve znamení úklidu a balení, k obědu bylo bratislavské plecko s těstovinami, pak výborné buchty paní domácí a procházka na nádraží, někteří ještě stihli dojít na náměstí a dát si zmrzlinu. Adrenalinová cesta dvěma autobusy náhradní dopravy a úprk přes nádražní halu, abychom stihli vlak, na který jsme měli zakoupené jízdenky. Uf! Stihli jsme, ti, kteří měli ještě za co, si koupili poslední dobroty a už se těšili na objetí s nedočkavými rodiči. Ahooooj!

Itázipa

Itázipa neboli Luk, táborové noviny, které si můžete přečíst na našich stránkách v rámci fotogalerie, nás provázely táborovým životem. Vyprávěli jsme jejich prostřednictvím o životě indiánů, jejich moudrosti, o přírodě, významných živočiších severoamerického kontinentu. Tak přijměte pozvánku do naší fotogalerie i tímto novodobějším příběhem, který se nám už do Itázipy nevešel.

*Na jaře 1920 proběhla americkým tiskem noticka, v ní se oznamovalo, že válečný dobrovolník, indián **Artur Meighem** z Korgoral-Francis-Pehehmegabon, byl vyznamenán medailí za statečnost se dvěma proužky za ukořistění 378 německých skalpů. Co tomu předcházelo?*

Mezi státy, které vyhlásily Německu válku, která sužovala Evropu v letech 1914– 1918 byla také Kanada. Toto vypovězení války připomíná 4000 kanadských indiánů, kteří bojovali s Británií na evropských bojištích a zmizeli beze stopy.

Pojďme k samotnému příběhu! - V roce 1914 dorazil do zapadlé stanice kanadské jízdní policie Korgoral-Francis-Pehehmegabon plakát, který vyzýval obyvatelstvo, aby se postavilo po boku Velkého Otce, anglického krále ve válce. Nedlouho poté vyrušil seržanta Buttera velký hluk. Zjistil, že před stanicí sedělo 30 indiánů s obličeji pomalovanými válečnými barvami, jako když vykopávali válečnou sekeru na obou březích Svatého Vavřince. Jeden z nich lovec, stopař a střelec indián Artur Meighem jej oslovil: Poselstvo našeho Velkého Otce dorazilo k nám. Velký národ anglický vstoupil na válečnou stezku. Velký Otec nás prosí o pomoc, jako prosíval naše praotce. Proto národ Chippewayů vykopal válečnou sekeru. Chceme získat slávu a prosíme tě, abys nám ukázal cestu.

Po válce se dostavil do stanice seržanta Buttera indián Artur Meighem, položil na stůl balík a řekl: Tento balík jsou mé trofeje určeny našemu Velkému Otci guvernérovi. Jsou to mé trofeje. Jsou pomalovány a upraveny tak, jak to žádá mrav našeho kmene. Bude-li se náš Otec guvernér domnívat, že za ně přísluší vyznamenání, nech je odevzdá mému lidu na památku těch, co se nevrátili.

V balíku bylo 378 skalpů. Seržant Butter sepsal dopis jménem Artura Meighema a s balíkem jej poslal guvernérovi. Kam se potom poděly skalpy, už není známo.